

2. ΙΝΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ἡ φιλόλογια τῶν Ἰνδιῶν, εἶναι ἡ ἀρχαιοτέρα καὶ πλουσιωτέρα ἐν τῷ κόσμῳ, ἀποτελεῖ δὲ τεράστιον σύνολον, τοῦ ὁποίου μικρὸν μόνον μέρος εἶναι γνωστὸν εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον. Παρὰ τὴν κολοσσιαῖαν ἐργασίαν διαφόρων μεταφραστῶν, τὸ ἔργον τῆς μεταφράσεως τῶν Ἰνδικῶν φιλολογικῶν μνημείων, δὲν συνεπληρώθη ἀκόμη εἰς καμμίαν εὐρωπαϊκὴν γλῶσσαν.

Τὰ πρῶτα καὶ μοναδικὰ μνημεῖα τῆς Ἰνδικῆς λογοτεχνίας εἶναι σύνολον θρησκευτικῶν

ποιημάτων τὰ ὁποῖα εἶναι γνωστὰ ὑπὸ τὸ ὄνομα «*Βέδαι*» καὶ ὑπολογίζεται ὅτι ἐγράφησαν ὑπὸ ἀγνώστων ποιητῶν μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1500 καὶ 1000 π. Χ. Ὁ ἔρως τοῦ φωτός καὶ τὸ μῖσος τοῦ σκότους, ἀποτελοῦν τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τῆς ποιήσεως αὐτῆς. Οἱ θεοὶ ὀνομάζονται *Φωτεινοὶ* (ντέβας, ἐκ τοῦ ντέβ=λάμπω). Ἡ νύκτα ἦτο περίοδος ἔξαιρετικὰ ἐπικίνδυνος διὰ τοὺς προγόνους Ἀρίους ποιμένας, ὑποχρεωμένους κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς, νὰ ὑπερασπίζουσιν τοὺς ἑαυ-

τούς των και τὰ ποιμνία των ἀπὸ τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἀγρίων θηρίων. Ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἦτο ὁ μέγας ἐλευθερωτής, ὁ ἐκδιώκων τὸ σκότος καὶ τοὺς κινδύνους, πού εἶχε τοῦτο ὡς συνέπειαν. Ἡ χαρὰ των ἐκπαῖ εἰς ὕμνους ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας. Καὶ ἔτσι ὁ ἥλιος (*Intra*) καθίσταται ὁ πρῶτος θεὸς καὶ μετ' ὀλίγον τὸ πῦρ (*agni*) ταυτίζεται πρὸς θεότητα. Αἱ Β δαι ἀποτελοῦνται ἀπὸ τέσσαρας συλλογᾶς: *Piy-Bēda*, *Sāma-Bēda*, *Gātsou-Bēda* καὶ *Āthārva-Bēda*. Γύρω ἀπὸ τοὺς Βέδας ἐδημιουργήθη ὀλόκληρος φιλολογία σχολίων καὶ ἄλλων βιβλίων ἐμπνευσμένων ἀπὸ αὐτάς.

Μετὰ τὰς Βέδας ἔρχονται τὰ δύο μεγάλα ἐπικά ποιήματα τῶν Ἰνδιῶν, ἡ *Μαχαβαράτα* καὶ ἡ *Ραμαγιάνα*, πού θεωροῦνται ὡς ἡ Ἰλιάς καὶ ἡ Ὀδύσεια τῶν Ἰνδιῶν. Ἡ *Μαχαβαράτα*, καίτοι ἡ ὀριστική της ἐπεξεργασία ἐσταμάτησε μόλις κατὰ τὸν ΙΓ' μ. Χ. αἰῶνα, δὲν εἶναι νεωτέρα τῆς Ἰλιάδος εἰμὴ κατὰ 200 ἢ 300 ἔτη, ἀπετέλει δὲ ἀρχικῶς ἔπος ἐκ 50.000 περίπου στίχων. Αἱ ἄλλεπάλληλοι ὁμως προσθῆκαι ἠῤῥησαν αὐτὴν εἰς 250 000 στίχους, ἐξαφανισθέντος παντὸς ἴχνους ἐνότητος ἐν τῇ συνεργασίᾳ ταύτῃ τῶν αἰῶνων. Ὁ Ὅμηρος τῆς Ἰλιάδος αὐτῆς φέρει τὸ ἐνδεικτικὸν ὄνομα *Βνάζα*, δηλαδὴ διασκευαστῆς Ἀντιθέτως ἡ *Ραμαγιάνα*, τὴν ὁποίαν ὁ Μισελὲ ἀποκαλεῖ «βιβλίον θείας ἀρμονίας, ἐν τῷ ὁποίῳ οὐδεμία κακοφωνία ὑπάρχει»,

ἔχουσα πλήρη ἐνότητα, προδίδει τὴν χεῖρα ἐνὸς μόνον ποιητοῦ, πιθανῶς τοῦ ἀσκητοῦ Βαλμίκι ζήσαντος κατὰ τὸν Δ' π. Χ αἰῶνα.

Τὰ δύο αὐτὰ ἔπη μετὰ τῶν Βεδῶν καὶ τῶν νόμων τοῦ Μανού κατετάγησαν μετὰ τῶν ἱερῶν β.βλίων τῶν Ἰνδιῶν, ἡ δὲ ἀνάγνωσις αὐτῶν, δὲν ἐπετρέπετο, παρὰ μόνον εἰς τὸν προνομιούχον κάσταν τῶν βρ.χμάνων.

Κατόπιν ἐδημιουργήθησαν αἱ *Πουράνα*, πού ἀποτελοῦν περιλήψεις καὶ σχόλια τῶν δύο μεγάλων ἐπῶν, ἓνα εἶδος συλλογῆς βίων ἁγίων, ἀποτελούμενοι ἀπὸ 1.000.000 στίχους.

Παραλλήλως πρὸς τὴν ποίησιν, ἡ ὁποία περιλαμβάνει καὶ πολλὰ ἄλλα ἔργα, ἀνεπτύχθησαν εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ τὰ ἄλλα εἶδη τοῦ λόγου, τὰ μαθηματικὰ διὰ τοῦ Πανίνι (320 π. Χ.) καὶ κατγιάνα (250 π. Χ.), ἡ λεξικογραφία ὑπὸ τοῦ Νιρούκτα καὶ τοῦ ποιητοῦ Ἀμάρα, τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον Ἀμάρα-Κόσα (θησαυρὸς τοῦ Ἀμάρα) ἀποτελεῖ λεξικὸν πολύτιμον καὶ εἰς τοὺς σημερινούς ἀκόμη σπουδαστῆς, ἡ μυθογραφία, τὸ μυθιστόρημα καὶ ἡ ἱστορία, κλπ. Κατὰ τοὺς ἀκολουθίους αἰῶνας, διεκρίθησαν πολλοὶ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς εἰς ὅλα τὰ εἶδη τοῦ λόγου, κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους χρόνους, καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἔγινε διεθνῶς γνωστὸς ὁ περίφημος Ἰνδὸς ποιητῆς Ραμπιντρανάθ Ταγκόρ, ὁ ὁποῖος τῷ 1913 ἐτιμήθη διὰ τοῦ φιλολογικοῦ βραβείου Νόμπελ.